

אור האמונה

פרשת משפטים

שבת קודש * כז' שבט, תש"פ

גיליון מס. 722

פסוק

כל מטרתנו בהפצת העלון היא זיכוי הרבים.

קחו חלק בהפצה ותזכו למתנות הנפלאות
שמבטיחים חכמנו זכרונם לברכה:

"כל המזכה את הרבים, אין חטא בא על ידו"
(פרקי אבות)

"כל המזכה לאחרים, אותה הזכות עומדת לו
ואינה סרה ממנו" (הזהר הקדוש)

מותו להדפיס, לצלם, לשכפל ולהפיץ את העלון כנאמר:

"אין חפץ ה' כי אם במי שמזכה את הבריות"
(חסד לאברהם)

"וְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תָּתִים לְפָנֶיהֶם" (כא, א)

מתן תורה - תורה של בוקר. ואלה המשפטים - תורה של ערב. "תורה של בוקר ותורה של ערב כרוכות יחד ירדו לישראל" (ספר הפרשות).

פעם אחת ובכל כוחו, שוב אינה מרפה ממנו וחותרת לו חתירות של תשובה
ותיקון, וגם אם הוא את עצמו מוריד שאול- ויעל!

תורה של בוקר ותורה של ערב כרוכות יחד ירדו לישראל" (ספר הפרשות)

נשמה יהודית היא ניגון וניגון לא מלחינים עם עליות בלבד. יהודי נוסק
למעלה, מתעלה ברגשות קודש, מרגיש כל כך קרוב לה' וברגע אחד הוא
יכול למצוא עצמו מתבוסס בבובץ ובפרש. ה' רוצה שנמליך אותה בתוכי
עולם הזה, מלכות השם לא יכולה להישאר אי שם בשחקים. מלכות השם
מגיעה לכל חלקי המציאות ויורדת עד לפרטים הכי קטנים ועד למקומות
הכי נמוכים.

עבד עברי, המצב השפל ביותר אליו עלול לצנוח איש יהודי. והעבדות
הקשה ביותר היא העבדות ליצרים ולתאוות. כשהטבעים והיצרים מתגברים
עליו, כל כך קשה להתמודד איתם, אלה היסורים הכי קשים שיש לאדם.
יסורי הנפש גדולים פי כמה מיסורי הגוף. כשאדם נמצא בתוך התאוות
שלו אין לו חירות פנימית. הוא עבד ליצר שרודה בו בלי רחמים. אדם יכול
להיות גיבור ותקיף ולשלוט על יצריו. אך בה בשעה בעניין מסויים הוא אסור
לחלוטין בידי עצמו, חסר אונים מול עצמו, עבד עולם לטבע שמתגבר עליו.

פרשת השבוע מפגישה אותנו עם החצר האחורית של החיים, אבל גם
נותנת לנו עצה ודרך איך לצאת משם, איך להתרומם. האמונה הקדושה היא

"כָּל מִשְׁבְּרֵיךָ וְגִלְיֵךָ עָלַי עֲבְרוּ"

כל הדרך של עבודת השם היא דרך של עליות וירידות. רגעים של
התעלות ודבקות לצד רגעי כשלון ונפילה. אין אחד שהכל הולך אצלו כסדר,
כל אחד עובר במהלך החיים דברים לא קלים, "כל משברך וגליך עלי עברו",
ואת כל זה אנחנו רואים בפרשת השבוע. במתן תורה קבלנו תורה של
בוקר. הכל חגיגי ויפה, מעמד מרומם ונשגב. בני אדם מתרוממים לדרגת
מלאכים. בפרשת משפטים מקבלים תורה של ערב. עבד עברי. אמה עבריה,
מכה אביו ואמו, מקלל אביו ואמו, דברים קשים. מכניסים לנו את התורה
הקדושה אל תוך ענייני הבית, משא ומתן, בין אדם לחברו, מלחמת היצר,
אל תוך החיים. זאת גדולתה של התורה, שהיא מעלה אותנו מעלה, לכל
יהודי יש הרי זמנים של התעלות, והיא נמצאת אתנו גם כשאנחנו למטה
למטה, בתחתית ההר. ה' אתנו בכל הנפילות והוא עוזר לנו לקום.

"באותה שעה ראשונה ששמעו ישראל את המשפטים, מה הם ועל מה
הם, היו דומים כמי ששומע רעם ביום בהיר, וכמי שרגליו כבר דרכו בשמים,
ופתאום שערי שמים נפתחים תחתיו, והוא נופל ויורד עד תהום תחתית,
כמו מי שחשך עליו עולמו בצהרי יום. ואף על פי כן, זאת תורת האדם. היא
שפלותו של האדם, שהתורה מעידה עליו שעשוי הוא לירד לעמקי שאול
גם לאחר שעלה שחקים. והיא גם גדולתו של האדם, שהתורה מלווה אותו
בכל מקום ובאה עמו בכל ירדותיו, וכיון שהוא נשבע לה שבועת אמונים

התרופה שלנו, אם האדם פורק מעליו עול מלכות שמים ושם את עצמו מעל הכל, שוב אין מחסום אמיתי בפני יצרינו.

אפילו יהודי ירא שמים מתפלל "אל תביאני לידי נסיון", קל וחומר כשאדם יוצא למאבקי החיים בלי כוחה המרסן והמגן של האמונה הקדושה. האמונה באלוקים משמעותה שיש בעל בית לעולם, שלא אנחנו מחליטים מה מותר ומה אסור. כשאדם מבין ומקבל את זה, זה נותן לו כוח. זה מרסן אותו. זה שם גבול למאוויים שלו, צריך משהו יותר חזק מהאדם עצמו, יותר חזק מהשכל כי השכל יכול תמיד למצוא צידוקים לכל דבר. הדבר היותר חזק זה האמונה בבורא עולם, ב"עין רואה ואוזן שומעת".

אדם עומד בנסיון ושובר את הרצון שלו כדי לעשות רצון ה', הוא נהיה יותר מאושר. נהיה לו יותר טוב, הוא מגלה את עצמו כאדם יותר גדול ממה שהוא היה קודם. אבל אם חלילה לא עומד בנסיון, הוא מרגיש מושפל וחלש, רחוק בתכלית הריחוק מהקדושה. אסור לנו להישבר, חייבים לדעת שאי אפשר בלחיצת כפתור לצאת מכל התאוות ומכל המידות הרעות. כדי להשתנות באמת צריך עבודה של שנים ארוכות שבהן צריכים להיות עקשנים ברצונות ובתפילות. אין ספור תפילות. רבנו של עולם תציל אותי מהיצר הרע שלי, תשמור עלי, תן לי כח להתגבר. בלעדיך אבא אין לי סיכוי.

יש זמנים ששום דבר לא מסתדר, הפרנסה, החינוך ילדים, השלום בית, או שאדם לא מסתדר עם עצמו, קשה לו לכוון בתפילה, קשה לו להיות בשמחה, רבנו של עולם אני לא מרגיש אותך, תוציא אותי מהחושך הזה, תחזיר אותי אליך.

החושך הזה זה חלל פנוי. מה זה החלל הפנוי שכל כך מרבים להזכיר אותו? כשהקב"ה ברא את העולם, הוא היה צריך ליצור חלל. לסלק את האור שלו לצדדים, ונשאר מקום שכביכול ה' לא נמצא שם. ורק אז אפשר היה לברוא את העולם. באותו חלל שפינו אותו כביכול מהאור האלוקי, בחלל הפנוי הזה ישנן שתי בחינות. יש ואין. יש אלוקות וכביכול אין אלוקות. כי החלל הוא פנוי, ה' פינה את עצמו, אם לא היה מפנה עצמו לא היה מקום לברוא את העולם, הכל היה אור אין סוף ולא היה בכלל עולם. אבל האם זה נכון להגיד כך? האם יש מקום שהוא פנוי מאור ה'? זה החלל הפנוי בבריאה.

ואותה בחינה קיימת בחיים של כל אחד מאיתנו. חלל פנוי. הסתרה. לא מרגישים את ה'. כל רגע שאדם עובד עבודה של דבקות, הוא בעצם נאבק עם החלל הפנוי שבינו לבין הקב"ה. פתאום נהיה לו לאדם חושך, פתאום נעלם לו הכל. האור האלוקי נעלם, לא רואה כלום, לא מרגיש את ה', לא מרגיש שה' נמצא איתו. ואפילו שאתה לא מרגיש כלום, אתה ממשיך וממשיך ועושה את העבודה. עוד פעם אומרים את הברכות, עוד פעם מתפללים, עוד פעם מתאמצים לחייך גם כשאין לנו חיוך. זה מה שהקב"ה רוצה, את העבודה הזו, שאדם עושה את הדברים שצריך לעשות גם בלי להרגיש.

בשנת תק"ע, בשבת נחמו, חודשים ספורים בטרם הסתלקותו של רבינו הקדוש, הוא היה אז במצב של הסתלקות כל המוחין, הוא אמר שכל ההשגות וכל הידיעות, הכל נעלם לו, "אין אני יודע עתה כלום. כלום ממש". ומשם דווקא, ממקום זה, בחר רבנו הקדוש לזעוק את זעקתו. הזעקה הניצחית, המהדהדת עד עצם היום הזה: גיוואלד, אין יאוש בעולם כלל! משם, מתחתית הבור, מהחלל הפנוי, בחר להשמיע לנו את קריאתו: "אל תתייאש! ללמדנו שהיאוש אינו קיים כלל, גם במקומות שכאלה. יש מקום ששם ה' לא נמצא? ששם אנחנו לבד? אין! אני איתך גם שם, בחושך הגדול הזה שאתה נמצא בו, במקום שאתה לא מרגיש אותי בכלל. הנני איתך בכל

אשר תלך, לעולם לא פורשים ממחיצתו של הקב"ה. ה' יתברך תמיד איתנו. צריך לחפש אותו. למצוא את הדרך להתחבר אליו מחדש.

"אחור וקדם צרתני". הנשמה רוצה את הקדם. קדימה, מספיק להיות אחורה, רוצים קדימה. אבל אי אפשר בלי אחור. אי אפשר להגיע אל הפרי בלי לעבור דרך הקליפה. מה זה אחור? זה לעשות את הדברים בלי להרגיש כלום, לא מרגישים שום דבר, ובכל זאת ממשיכים וממשיכים ועושים את העבודה. כי הקב"ה רוצה שתכין את הכלי לקבל את האור שנקרא קדם על ידי עבודה של אחור.

אדם, בתוך כל הצרות שלו, בתוך כל היסורים שלו, בתוך כל הבלבולים, בתוך הנסיונות הכי קשים שיכולים להיות, כשאדם כבר לא יכול לסבול יותר את המציאות שלו, הוא יכול עם איזו מחשבה טובה, עם איזה לימוד כף זכות, עם איזה ויתור קטן, עם איזה כעס שהוא רוצה לבטל אותו, עם איזה הרהור תשובה שהוא מהרהר, הוא יכול לחזור לחבור שלו עם ה'. אתה לא יכול לעשות דברים גדולים? תעשה דבר קטן, תתפלל שמחר תוכל.

אין יהודי שהוא רשע גמור. לכל יהודי, שיהיה, רחוק ככל שיהיה יש נקודה קטנה קטנה ועמוקה עמוקה, ששם הוא צדיק, ששם הוא רוצה את השם. אנשים חטאו, ונכשלו, וקלקלו, וכשעו ואחר כך הבנים שלהם חזרו או אולי הנכדים שלהם ולפעמים הם בעצמם חזרו. הכל בזכות הנקודה הזאת. נקודה שהיא עמידה ומתקיימת עד סוף כל הדורות. כמו שהתינוק רוצה את האמא שלו, רץ כל הזמן אל האמא שלו, כך העולם רוצה את ה'.

העולם הזה עולם נעלם, מתחברים אל ה' ומתבלבלים ושוכחים ושוב חוזרים להיות בחבור. לא רואים את ה', לא מרגישים את ה', בכל זאת יש שם קצת אור, ה' מסתתר שם... כשאדם הכי רחוק פונה אל ה' מהחלל הזה וזועק ה' מה יהיה איתי? ה' למה עזבת אותי? אז ה' מייד יורד אליו. אני אוהב אותך, אתה ילד שלי עם כל העבירות שעשית. זה כמו ילד שרץ אל הכביש בלי זהירות, בלי להסתכל, האבא שלו נותן לו שתי סטירות. אך אם חלילה הילד נפגע, אפילו קלות, האבא מיד מחבק אותו, מנשק אותו, מטפל בו, לוקח אותו לעזרה ראשונה. אולי עוד כמה חודשים הוא יגיד לו משהו, אבל עכשיו... אך אי אפשר להישאר כל הזמן במקום הזה. כי לא כל הזמן ה' יקח אותי על הידיים. אני צריך מעכשיו לקחת את עצמי בידיים, אני מתחיל עכשיו התחלה חדשה.

צריך להיות חזקים ועקשנים ברצונות ובתפילות. אבל לזכור שגם אם לא נענינו, התפילות לא הולכות לאבוד, כל תפילה, כל תחינה ובקשה נאגרות בבית גנזיו של בורא עולם והוא יתברך בודאי ישתמש בהם כדי להשפיע עלינו ברכה והצלחה בזמן בו נהיה זקוקים להם בדחיפות. אין תפילה, אין בקשה, אין קבלה שקיבלנו על עצמנו שהולכות לאבוד, שחוזרות ריקם. ביום מן הימים הקב"ה ישתמש בהן למענו.

"לא גוררים בשבת!!!"

ר' איצ'ה קליינבורג היה מאלה שמקבלים שבת מוקדם ומוציאים מאוחר. אין מה לומר, האיש היה מסור ואחראי לעילא לעילא, על מנת שביתו ייראה כמו כלה עטורה בשלל ססגוני של עטרות וכתרים, הרבה הרבה לפני כניסת שבת קודש. וכבר זעקו קדמונים והשמיעו בדרשותיהם ובמכתביהם, כי ראוי ונכון וכדאי ומומלץ, להכניס את שבת קודש הרבה לפני המועד הנקוב באותם לוחות נייר הפזורים להם אי פה אי שם. הם אף הוסיפו באותה נשימה, כי כך יאה ונאה לבית יהודי המייקר ואוהב את נותן התורה שהעניק לנו, ברוב חסדו, את בתו, בבת עינו, הלוא היא אותה

המתנה האהובה עליו (הטמונה עמוק עמוק בבית גזיו) אז בואו נצא לקראתה, ובפינו המזמור "בואי כלה, בואי כלה".

אם עסקינן בהרבה מחמאות על אותו ר' איצ'ה מיודענו, העוסק למחייתו כמתקין מזגנים, מן הצדק לציין, כי הנ"ל, אם מתארח הוא, אזי מקדים נסיעתו לבית מארחיו בכמה שעות טובות. "תשמעי" הוא נוהג לאזכר לרעייתו "את אורזת לי את ארבעת הילדים כן ירבו, רחוצים ונוצצים, ומעמיסה אותם על האוטו, לא יאוחר משתיים בצהריים. כרגיל, אנחנו מגיעים מוקדם למען של מארחינו, כדי שיוותר זמן מספיק לשתות עמם קפה, לטייל קצת בחצר, ול'שיר השירים' על המפרסת". תראו, זה לא שאיצ'ה אוחז מעצמו "אגרויסע צדיק", בכלל לא, אבל יש לו הסבר טעון ואיכותי למסירות נפשו להקדים את קבלת השבת, ולאחר את יציאתה. "תראי" אומר הוא לאשתו, "חכם אני לא, למדן עוד יותר לא, עיתים לתורה? ככה ככה. אז מה נשאר לי לעשות אם לא לעשות כבוד לבתו של מלך מלכי המלכים, שבת קודש. אז הרבנו של עולם מציץ מלמעלה, רואה את איצ'ה מקבל את פניה של בבת עינו בנחת רוח, בשיר, בשלוות הנפש, ברוגע, אז הוא מחשיב לי את זה כמו לימוד תורה... לא ככה? נגיד".

פלורה המטופלת בארבעת תשבר"ם משלה ועוד 45 בגן הילדים שלה, גאה מאד באיצ'ה, היא אף קיבלה חיזוקים מרב העיר הרב ראובן נחמן רחמנוביץ, "בעלך, הוא אות ומפות לכל העיר בנפנוף דגל השבת, כאשר בעונותינו יש שנכנסים אליה מזיעים וקצרי רוח". היא שמעה זאת במו אוזניה ושמחה. איצ'ה שלה דגול מרובה. ברוך השם. אלא מה חברים, לכל כלל יש יוצא מן הכלל. יום שישי ערב שבת קודש פרשת פנחס, הועמסו ונארוזו הקליינבורגים על מטלטליהם והוטמנו אחר כבוד חגורים לעילא ברכב המסחרי. איצ'ה סובב מפתח, וכשהאוטו החדש והיפה הניע קלות, נכנסה במרוצה לחנית הבנין השכנה הצדקת אם 14 תשב"רים, הלוא היא חווה שרה סגלוביץ. "איצ'ה גיוועלד, בעלי עדיין לא חזר מן הכולל, והמזגן שלנו שבק חיים לכל חי... החזאי אמר 40 מעלות, רחם עלינו...". הגב' סגלוביץ הכירה היטב מנהג הקליינבורגים להימלט מוקדם כשהם מתארחים מחוץ לעיר, אבל השם יצילנו שבת בלי מזגן?

פלורה סימנה אישור בעיניה, איצ'ה שלף את ארגז הכלים שלו ועלה לדירת הסגלוביץ'ים. המדחס נתקע, המאוורר הפנימי חורק, בקיצור, הוא עולה ויורד, ומחבר, קצר בחשמל, מתקן, מתקלקל... איצ'ה נוטף זיעה אך מזגן סגלוביץ מסרב לקרר.

רק אחרי שלוש שעות וחצי של מאבק חסר פשרות כולל החלפת מדחס, הם יוצאים לדרך, עטורי ברכות מהגלוביצי'ים ההולכים ומתמזגנים להם בסלון דירתם. לא על אף אחד. פנצ'ר. אין אוויר בגלגל רזרבי. נעלם הג'ק! עוד שעה נשרפת על פתרונות יצירתיים וסיוע מנהגים חולפים. השעון לא עוצר. הוא עולה לכביש הראשי. מכוניות טסות עוד שעה שבת. צריך למהר. ריח של שרוף ברכב. מה קורה? לא יאומן, עשן שחור מתמר מכיוון המנוע, האוטו מחרחר. איצ'ה עוצר בשוליים, פותח דלתות, שולף את הילדים, מרים את מכסה המנוע, להבות, הוא אוחז במטף ומשפריץ. האש מתעקשת... גם איצ'ה. זמן יקר.. "פלורה תזמיני מונית". הוא מנחה את רעייתו המבוהלת... "אנחנו על הסף... השבת באופק".

פלורה קצת יותר יצרתית ומסמנת בידה למוניות, חולפות 10 דקות יקרות מפז. רכבי הברזל דוהרים, אין נהג שם על לב. "ילדים, להגיד תהילים, ולהתפלל בלב שהקב"ה ירחם עלינו וישלח לנו מונית...". זה מצליח. נהג מונית כבן ארבעים, מקריח, בליווי מבט שובב. "מה אפשר לעזור?". "אפשר,

עצום עין ותכניס את כולנו למונית, אשתי והבנים בספסל האחורי, והיידה מזרחה" מבקש איצ'ה. הוא נבהל "אנחנו שני נוסעים עודף... זה מסכן לי את הרשיון... לא מוכן". איצ'ה תוקע בו מבט חד. "הלו, עוד 45 דקות שבת... אתה קולט?" יאיר טקסי נכנע, ומפעיל מונה, איצ'ה נסער ומחייג לסוכן הביטוח שלו. "ארנון, נתקעתי בכביש המהיר, אני מודיע לך, כי זו חובתי, אך אני מבקש לא לגרוור את האוטו בשבת". ארנון נסער "איצ'ה תהיה רציני, הביטוח פג הלילה, שכחת לחדשו. הרכב שלך שווה 150,000 שקל. אם שודדי מכוניות ישמעאלים קוצרים לך חלקים... אין מי שישלם לך... עצום עין, אני אדאג לגריה, אתה לא שמעת, לא ידעת". איצ'ה מרגיש שהטמפרטורה הפנימית שלו פולחת את רקותיו "ארנון, תשמע אותי טוב, מצידי שייגנב, וילך לאבדון כל הכסף. את האוטו שלי לא גוררים בשבת!!!!" זה בשבילי ייהרג ובל יעבור!!! מנתק.

דקה אחר כך. "אדון איצ'ה, מדברת חגית מחברת הגרירה "חילוף וישועה" ארנון דיווח לנו, אנא היכן מיקומו המדויק של הרכב, חברת הביטוח מבקשת...". איצ'ה, למרות המזגן המצויין שבמונית, כולו מזיע ומבעבע. "תשמעי גברתי, אם תגררו את האוטו בניגוד לדעתי אתבע אתכם!" הוא נרגע קצת ומוסיף "לקראת שבת לכו ונלכה כי היא!!! מקור הברכה. אינני מודאג מה יעלה בגורלה של המכוננית שעוד מעט פג הביטוח שלה, אבל מה, לשמור את קדושתה של השבת, זה מה שחשוב לי... ותזכרי טוב לא גוררים בשבת. שבת שלום".

יאיר טקסי מזמזם נעימה, כאילו אדיש. איצ'ה מביט בשעון, עוד 40 דקות שבת... "המונית גולשת לעיר. "רחוב הארזים 26, איצ'ה מכוון את יאיר. עוצרים. "שיהיה לכם שבת שלום, 173 שקל לפי המונה...". מאנפף יאיר. איצ'ה שוב מביט בשעון. עוד 10 דקות שבת. הוא מגיש שטר אדום ליאיר, ולפתע מזדעזע "אם אני משחרר אותו עכשיו.. הוא מחלל שבת בגללי, השם ירחם, רק זה חסר לי". "יאיר, אני מקווה שאתה לא עובד בשבת...". יאיר שותק ושורק חרישית. מעיף מבטים אדישים השמימה. "הבנתי" לוחש איצ'ה "מה היומית הכי טובה שאתה עושה בשבת?" יאיר מפסיק לשרוק. 600-500 שקל... "איצ'ה תולש צ'ק". "עוד שאלה קטנה יאיר, תגיד לי, יש לך כאן בעיר הזו קרובי משפחה שומרי שבת?". "כן גיסי הוא חוזר בתשובה בגבעה הצפונית, דווקא בחור נחמד, עשו חתונה לא מזמן בהפרדה מלאה" איצ'ה קורע את הצ'ק מן הפינקס ומגישו ליאיר. "וואוו, אתה רושם לי 873 שקל. אמרנו 173 שקל... התפלל יאיר.

"יאיר עשה לי טובה, ותן לי מילה של כבוד, אני משלם לך תוספת 700 שקל, ואתה נוסע מכאן לעשות שבת אצל גיסק, ולא נוגע במונית. במוצאי שבת אחרי הבדלה, סע לשלום". הלה מפלפל בעיניו... נבון... מזמזם.

"יעני אני לא עובד, נח, אוכל ישן ומרוויח 700 שקל על חינום!!! ככה אתה רוצה?" בדיוק כך" מסכם איצ'ה. "אתה עושה כבוד לכבוד לשבת. ואני איצ'ה אהיה המאושר באדם ולא אשכח לך את זה לעולם!!!" לוחצים ידיים בחמימות. "אוקי, שבת שלום", והמונית עולה לה לעבר הגבעה הצפונית.

עשר דקות אחרי ההבדלה דפיקה בדלת משפחה צעני, בית מארחי הקליינבורגים. יאיר טקסי בפתח. איצ'ה ניגש אליו "יאיר ברוך הבא, נו אין היתה השבת אצל גיסק?" "שבת שלום אדון איצ'ה, תאמין לי גן עדן.. שרנו, סיפרנו דברי תורה... זה עשה לי חשק להתחתן ולהקים בית. מה אגיד לך אדון איצ'ה, המילים שלך צעקו עלי כל הלילה באוזניים "לא גוררים בשבת!!!" ילך האוטו, ילך הכסף לא גוררים בשבת!!! אפילו חלמתי על זה. וגם השבת שעשיתי כאן בזכותך, היא היא שגררה אותי להחליט לשמור שבת. יאיר

מלא, וזוכה לגרור אח מרוחק לבית ישראל סבא.
אגב, מכוניתם של הקליינבורגים ניצבה על מקומה נוצצת ויפה. לעולם
לא יהינו לגרור אותה בשבת. זה פשוט.

(מתוך סידרת ספריו של הרב יעקב (קובי) לוי.)

שלף מכיסו שבע שטרות של מאה שקל "קח איצ'ה אני מתבייש לקבל כסף
על כך שלא חיללתי שבת, זה לא בשביל הכבוד שלי, ובטח שזה לא עושה
כבוד לשבת". אחר כך שרו כולם "לכבוד חמדת לבבי, אליהו הנביא" ויאיר
טקסי, שטעם את טעמה של השבת ואת המסירות למענה, היה המאושר
באדם. יהודי פשוט צועק "לא גוררים בשבת", ועוד מוכן לשלם על כך בכסף

תפלה

רבנו של עולם!

בי.

תעזור לי עם הפחדים והחרדות.

שאני אזכור כל שניה ושניה שיש לי אבא
בשמים שאוהב אותי ושומר עלי ולא יתן לאדם
אחר לפגוע בי. וגם כשאני לבד בשדה בחצות
לילה, ויש שם כפר ערבי שכן, וגם כשאני
בדרכים, מקום של כל כך הרבה סכנות, תמיד
לזכור שיש לי אבא בשמים שאוהב אותי,
ששומר עלי, שלא יתן לאף אחד בעולם לפגוע

זכה אותי אבא בשמים לא לחשוב על כך
מיני דברים לא טובים שאני אפילו לא רוצה
להעלות אותם על הכתב, תמיד לזכור שאתה
אוהב אותי ושומר עלי ועל כולם.

וכשאני בכ"ז מתמודד עם דברים שקשה
להגיד עליהם שהם טובים, לזכור שמה שאתה
עושה לי אבא זה הכי טוב בשבילי, שכל מה
שקורה לי זה בדיוק מה שאני צריך לעבור פה,

ולעתיד לבוא נזכה לראות איך באמת בעומק
הדין היה מונח עומק של רחמים וחסדים.

רבנו של עולם!

זכני שיקויים בי מה שאמר דוד המלך
"ברוך הגבר אשר יבטח בה' והיה ה' מבטחו",
"והבוטח בה' חסד יסובבנו" ושתמיד ארגיש
שאתה איתי, שומר ומגן עלי, בבחינת "גם כי
אלך בגיא צלמוות לא ארא רע כי אתה עמדי".

שבת שלום והנחה!
מנחם אזולאי

בכל נושא אישי - ניתן לפנות לכותב העלון בפקס. 02-6242148

בכל נושא אחר - ניתן לפנות לטלפון 050-4178148

העלון טעון גניזה

להורדת העלון: מאתר "אור האמונה" - ohrhaemuna.com

מאתר "לדעת" - <http://ladaat.info/gilyonot.aspx>

להצטרפות לרשימת התפוצה: r.m.azolai@gmail.com